

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/20/2019
Identifikačné číslo spisu: 7017200395
Dátum vydania rozhodnutia: 24.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7017200395.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: LABAŠ s.r.o. so sídlom Textilná 1, Košice, IČO: 36 183 181, právne zastúpeného JUDr. Ladislav Mikloš, advokát, so sídlom Vodná ul. 6, Košice, proti žalovanému Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, so sídlom Trnavská cesta 52, P.O.BOX 45, 826 45 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OLP/1783/2016 zo 07. apríla 2016, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/58/2017-98 zo dňa 31. mája 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/58/2017-98 zo dňa 31. mája 2018 z a m i e t a.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie na krajskom súde

1. Krajský súd v Košiciach rozsudkom, č. k. 6S/58/2017-98 zo dňa 31. mája 2018 podľa ust. § 190 zák. č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len S.s.p.) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OLP/1783/2016 zo 07. apríla 2016 (v znení opravy OLP/1783/2017 Bratislava 7.4.2017), ktorým žalovaný ako správny orgán druhého stupňa rozhodol o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu Regionálneho úradu verejného zdravotníctva, č. 2016/05739-03/HŽPaZ zo dňa 19.12.2016, ktorým uložil pokutu za správny delikt vo výške 700,- Eur pre porušenie povinnosti podľa ust. § 27 ods. 1 zák. č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov tak, že odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. O trovách konania rozhodol krajský súd poukazom na ust. § 167 a nasl. S.s.p. tak, že žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov

konania, pretože v konaní nebol úspešný.

2. Krajský súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že dňa 25.08.2016 bolo v byte na 1. poschodí bytového domu na P.E. XX Q. O. odbornými zamestnancami Regionálneho úradu verejného zdravotníctva Košice meranie hluku. Z protokolu o meraní č. 5 270 zo dňa 16.09.2016 vyplynulo, že meranie hluku bolo vykonané v nočnom čase od 23:30 hod. do 00:50 hod., vo vonkajšom prostredí chránenej obytnej miestnosti predmetného bytu na 1. poschodí bytového domu na P. XX Q. O.. Zdrojom hluku boli technologické zariadenia mrazenia a chladenia predajne FRESH na Mudroňovej 33 v Košiciach, umiestnené v samostatnej miestnosti predajne s otvorom - lamelovou mriežkou vo vonkajšej fasáde, prostredníctvom ktorej je vyústený 1 odsávací ventilátor. Zo záveru protokolu o meraní vyplynulo, že pre referenčný časový interval noc prípustná hodnota určujúcej veličiny ekvivalentnej hladiny zvuku (45 dB) bola v čase merania prekročená o 9,5 dB. Počas štátneho zdravotného dozoru dňa 22.08.2016 bolo zistené, že zdroj hluku - technologické zariadenia mrazenia a chladenia predajne fungujú v 24 hodinovom automatickom režime bez vypínania. Správnymi orgánmi bolo preukázané, že žalobca porušil povinnosť ustanovenú v § 27 ods. 1 zák. č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pretože nezabezpečil, aby expozícia obyvateľov bytu na 1. poschodí bytového domu na P.E. XX Q. O. hluku, produkovaného zdrojom hluku - technologickými zariadeniami mrazenia a chladenia predajne FRESH neprekročila prípustné hodnoty. Za to prvostupňový správny orgán (Regionálny úrad verejného zdravotníctva Košice) rozhodnutím č. 2016/05739-03/HZPaZ zo dňa 19.12.2016 uložil za správny delikt na úseku verejného zdravotníctva podľa § 57 ods. 19 zák. č. 355/2007 Z. z., zistený 25.08.2016 v čase od 23:30 hod. do 00:50 hod. vo vonkajšom prostredí bytu na 1. poschodí bytového domu na ul. P. XX Q. O., ktorého sa dopustil tým, že nezabezpečil, aby expozícia obyvateľov bytového domu na uvedenej ulici, hluku produkovaného zdrojom hluku - technologickými zariadeniami mrazenia a chladenia predajne FRESH na Mudroňovej 33 v Košiciach neprekročila prípustné hodnoty, čím porušil povinnosť podľa § 27 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z. z., pokutu vo výške 700,- Eur. Predmetom prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného č. OLP/1783/2016 zo dňa 07.04.2016 (v znení opravy OLP/1783/2017 Bratislava 7.4.2017), ktorým rozhodnutie Regionálneho úradu verejného zdravotníctva so sídlom v Košiciach č. 2016/05739-03/HZPaZ z 19.12.2016 podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení neskorších predpisov potvrdil a odvolanie účastníka (žalobcu) zamietol.

3. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 27 ods. 1, § 62, § 59 ods. 1, § 57 ods. 19, § 57 ods. 50 písm. a) citovaného zákona, ako i vyhlášky Ministerstva zdravotníctva č. 549/2007 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prípustných hodnotách hluku, infrazvuku a vibrácií a o požiadavkách na objektivizáciu hluku, infrazvuku a vibrácií v životnom prostredí, § 1 ods. 1,2, § 2 písm. c), § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 citovanej vyhlášky, podľa prvej a druhej hlavy tretej časti zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby.

4. Krajský súd vychádzajúc z prílohy vyššie citovanej vyhlášky skonštatoval, že prípustné hodnoty určujúcich veličín hluku vo vonkajšom prostredí a hluku, infrazvuku a vibrácií vo vnútornom prostredí budov podľa tabuľky č. 1 prípustné hodnoty určujúcich veličín hluku vo vonkajšom prostredí - hluk z iných zdrojov, II. priestor pred oknami obytných miestností, bytových a rodinných domov, priestor pred oknami chránených miestností, školských budov, zdravotníckych zariadení a iných chránených objektov, vonkajší priestor v obytnom a rekreačnom území je prípustná hranica vonkajšieho hluku cez deň 45, večer 45 a v noci 40 dB. Ďalej uviedol, že z protokolu o meraní č. 5 270 vyhotovenom dňa 13.09.2016 vyplýva, že dátum a čas vykonania merania bol dňa 25.08.2016 v čase od 23:30 hod. do 00:50 hod. Na základe výsledkov merania a porovnania posudzovaných hodnôt určujúcej veličiny hluku s prípustnými hodnotami ekvivalentnej hladiny A podľa vyhlášky č. 549/2007 Z. z. v čase merania na meracom mieste vo vonkajšom prostredí 1,5 m pred fasádou bytového domu na P. XX Q. O., pred oknom chránenej obytnej miestnosti (detská izba), 1,5 m nad podlahou 1. nadzemného podlažia, t. j. na meracom mieste, bola prípustná hodnota ekvivalentnej hladiny A zvuku pre referenčný časový interval noc, kategória územia II a hluk z iných zdrojov počas prevádzky zdroja hluku - technologické

zariadenie, mrazenia a chladenia predajne FRESH, Mudroňová 36 Košice, bola nameraná hodnota 54,5, pričom prípustná hodnota je 45, teda došlo k prekročeniu hluku o 9,5 dB. Meranie vykonal Regionálny úrad verejného zdravotníctva so sídlom v Košiciach, Ipeľská 1, Košice, odbor chemických analýz, odbor mikrobiológie životného prostredia, ktorý má vydané Osvedčenie o akreditácii č. S-0,61 Slovenskou národnou akreditačnou službou Bratislava a toto akreditačné udelenie má platnosť od 14.06.2016 do 19.08.2018.

5. Vo vzťahu k námietkam žalobcu týkajúcich sa obsahu protokolu o meraní a predovšetkým samotného merania hluku oprávnenými osobami a prístrojmi krajský súd uviedol, že pri meraní hluku pre účely posudzovania orgánov verejného zdravotníctva sa musí vychádzať len z ustanovení zák. č. 355/2007 Z. z. a v danom prípade aj z vyhlášky Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 549/2007 Z. z. Vyžadovanie preukázania dodržania akýchkoľvek ďalších požiadaviek mimo uvedenej legislatívy je neoprávnené a orgán verejného zdravotníctva (správny orgán) by prekračoval svoje právomoci. V danom prípade meranie hluku bolo vykonané na základe podnetu fyzickej osoby (U. S. na nadmerný hluk z prevádzky technologického zariadenia pre mrazenie a chladenie umiestneného na predajni FRESH, Mudroňova 36, Košice) sa nejednalo o úradné meranie, ale o kvalitatívne a kvantitatívne zisťovanie faktorov životného prostredia a pracovného prostredia. Podmienky pre úradné meranie upravuje zákon č. 142/2000 Z. z. o metrologii, ktorý určuje okrem iného požiadavky na meradlá a meracie prístroje, ich kalibráciu, overovanie metrologickej kontroly, overovanie údajov o použitých meradlách, ako aj to, kto je oprávnený úradné meranie vykonávať. V danom prípade však meranie hluku bolo vykonávané v súlade so zákonom č. 355/2007 Z. z. ako osobitného zákona na ochranu zdravia, ktorý ustanovuje požiadavky na objektivizáciu skutočného stavu výskytu faktorov v prostredí, v danom prípade hluku (kvalitatívne a kvantitatívne zisťovanie faktorov životného prostredia a pracovného prostredia). To znamená, že pre účely posudzovania orgánov verejného zdravotníctva sa nevyžaduje úradné meranie v zmysle zákona č. 142/2000 Z. z. Z uvedeného dôvodu aj námietky žalobcu uvedené už v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ako aj v žalobe na preskúmanie správnosti údajov o meracích zariadeniach použitých na meranie hluku považoval krajský súd za neopodstatnené a tak isto bola za neopodstatnenú vyhodnotená aj námietka žalobcu na overovanie kvalifikácie zamestnancov Regionálneho úradu verejného zdravotníctva, či boli spôsobilí a oprávnení vykonať meranie, pretože Regionálny úrad verejného zdravotníctva má platné Osvedčenie o akreditácii a sponchybnosť platného Osvedčenia o akreditácii nie je ani predmetom tohto preskúmovacieho konania.

6. Taktiež za neopodstatnenú námietku považoval krajský súd všetky námietky týkajúce sa obsahu protokolu o meraní, pretože protokol o meraní, ktorý je súčasťou pripojených administratívnych spisov obsahuje všetky údaje, t. j. popis zdroja hluku, identifikovanie použitých meracích prístrojov, umiestnenie meracieho mikrofónu, popis metodiky merania, mikroklimatické podmienky merania, časové záznamy merania, frekvenčná charakteristika meraného zvuku, určenie posudzovanej hodnoty hluku, vyhodnotenie pozadia, uplatnenie korekcie na rušivosť, fotodokumentácia, ktoré boli potrebné pre správne vyhodnotenie hlukovej situácie v danom mieste a priestore. Samotný postup merania hluku bol vykonaný podľa kvalitného skúšobného postupu č. 88 A, ktorý bol akreditovaný SNAS (Rek. No. 125/S-61) a Odborných usmernení vyplývajúcich z Vestníka MZ SR zo 04.02.2011. Uviedol, že žiadny z uvedených legislatívnych predpisov, ale ani samotná metodika merania fyzikálnych faktorov, vrátane hluku nešpecifikuje konkrétne typy meracích zariadení a rozhodujúci je fakt, že prístroje majú platné overenia certifikačným orgánom. Napokon aj v protokole o meraní č. 5 270, ktorý bol žalobcovi doručený spolu s oznámením o začatí konania z 03.10.2016, je uvedené, aké prístroje boli použité, že majú platné overenie certifikačným orgánom a Osvedčeniami vydanými Technickým skúšobným ústavom v Piešťanoch a Slovenským hydrometeorologickým ústavom v Bratislave. Protokol o meraní č. 5 270 má všetky náležitosti, ktoré vyžaduje zákon a takisto meranie hladiny hluku bolo vykonávané tak, ako je to upravené vo vyhláške č. 549/2007 Z. z., z ktorého dôvodu námietky žalobcu ohľadne opakovaného merania, resp. ďalšieho zdôvodňovania, ako bolo vykonané meranie, je neopodstatnené, pretože uvedené skutočnosti vyplývajú z obsahu protokolu, ktorý bol žalobcovi doručený.

7. Vo vzťahu k žalobcom predloženému dôkazu, na ktorý poukazoval, a to protokol o meraní hluku firmou AUDITOR s.r.o., ktorý vypracoval T. P. Q., F., krajský súd uviedol, že k nemu nebolo

pripojené žiadne Osvedčenie o akreditácii tak, ako stanovuje § 27 ods. 4 zák. č. 355/2007 Z. z. Objektivizáciu expozície obyvateľov a ich prostredia hluku, infrazvuku a vibráciám môžu vykonávať len osoby odborne spôsobilé na činnosť podľa § 15 ods. 1 písm. a) a ktoré sú držiteľom Osvedčenia o akreditácii podľa § 16 ods. 4 písm. b). Považoval za potrebné uviesť, že podkladom pre vydanie rozhodnutia bola zápisnica z výkonu ŠZD - podnet na hluk z predajne FRESH Market, Mudroňova 33, Košice zo dňa 22.08.2016, ktorá bola vyhotovená aj v prítomnosti vedúcej predajne, ktorá so zisteniami mala informovať vedenie spoločnosti, ako aj protokol o meraní č. 5 270, vyhotovený Regionálnym úradom verejného zdravotníctva, so sídlom v Košiciach, odbor mikrobiológie, životného prostredia, odbor chemických analýz s tým, že meranie bolo vykonané dňa 25.08.2016 v čase 23:30 hod. - 00:50 hod. Podľa protokolu z merania hluku vo vonkajšom prostredí, ktoré predložil žalobca správne orgánu, toto meranie mal vykonať 25.10.2015 P. U. Q., F.. Teda ide o merania, ktoré boli vykonané v značnom časovom posune od seba (takmer 10 mesiacov), z ktorého dôvodu namerané hodnoty hluku ani nemožno porovnávať.

8. Krajský súd všetky námietky žalobcu uvedené v žalobe týkajúce sa obsahu protokolu o meraní hluku, že je nezákonným dôvodom a nedostatočným dôvodom, považoval za neopodstatnené, pretože z protokolu o meraní hluku vyplýva, že toto meranie bolo uskutočnené v súlade s platnou legislatívou na ochranu zdravia. Získané výsledky pri meraní sú dostatočným a relevantným podkladom pre záver, ktorý vyplýva z uvedeného protokolu a svedčia o tom, že výsledky merania preukázateľne vysoko prekročili prípustnú hodnotu hluku v noci 45, pričom táto hladina bola prekročená o 9,5 dB.

9. Ďalej z obsahu administratívnych spisov krajskému súdu vyplynulo, že prvostupňový správny orgán žalobcovi zaslal oznámenie o začatí konania vo veci uloženia pokuty - výzva na podanie vyjadrenia z 03.10.2016 spolu s kópiou protokolu o meraní č. 5 270 s tým, že sa k tejto výzve môže do 5 pracovných dní odo dňa doručenia písomne vyjadriť. Žalobca sa k výzve písomne vyjadril, ktoré vyjadrenie bolo správne orgánu doručené 13.10.2016, v ktorom poukazoval na to, že disponuje protokolom z merania hluku vo vonkajšom prostredí zo dňa 25.10.2015, z ktorého protokolu vyplýva, že nedošlo k prekročeniu prípustných hodnôt určujúcich veličiny vo vonkajšom prostredí pre hluk z iných zdrojov s tým, že meranie bolo vykonané za tých istých podmienok a na miestach, ktoré vykonal aj správny orgán. Navrhol vykonať obhliadku miesta a vykonanie dôkazov za jeho prítomnosti spôsobom výsledkov merania nespochybňujúcim. Zároveň žiadal, aby správne konanie bolo zastavené v celom rozsahu. V tejto súvislosti krajský súd skonštatoval, že už prvostupňový správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia, ale aj žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia podrobne uviedli, ako vyhodnotili dôkazy, ktoré navrhoval vykonať žalobca, a ako aj vyhodnotili dôkaz predložený žalobcom, ktorý uviedol v odvolaní. Nebolo potrebné podľa názoru krajského súdu vykonať miestnu obhliadku, pretože táto bola vykonaná 22.08.2016 aj v prítomnosti zamestnanca žalobcu, o čom bola spísaná zápisnica. Objektívne bolo preukázané, a to predovšetkým protokolom o meraní č. 5 270, meranie bolo vykonané 25.08.2016 v čase 23:30 - 00:50 hod. Regionálnym úradom verejného zdravotníctva, so sídlom v Košiciach, odbor mikrobiológie, životného prostredia, odbor chemických analýz, ktorý mal platné Osvedčenie o akreditácii, z ktorého dôvodu nemôžu byť pochybnosti o tom, že orgán, ktorý má Osvedčenie o akreditácii, a to predovšetkým jeho zamestnanci, ako aj prístroje, ktoré mali platné osvedčenie, správne orgány vykonávali dokazovanie, ktoré by spochybňovali vydané platné osvedčenia, či už pre orgán, resp. pre prístroje, ktorými bolo vykonávané meranie. Zo samotného ustanovenia § 21 Správneho poriadku nevyplýva, že správny orgán je povinný v každom prípade nariadiť ústne pojednávanie. Ústne pojednávanie nariadi v prípade, ak to navrhne sám účastník. V danom prípade žalobca vo vyjadrení k výzve o začatí správneho konania nežiadal, aby vo veci bolo nariadené pojednávanie, ale žiadal, aby správne konanie bolo zastavené. Bolo objektívne preukázané, a to predovšetkým podľa výsledkov z protokolu o meraní č. 5 270, že žalobca porušil povinnosť ustanovenú v citovanom § 27 ods. 1 zák. č. 355/2007 Z. z. o prekročení prípustnej hodnoty ekvivalentnej hladiny A zvuku z iných zdrojov v referenčnom časovom intervale noc (22:00 hod. - 06:00 hod.), kedy bola prípustná hranica hluku 45 dB a bola nameraná táto hladina 54,5 dB, teda došlo k prekročeniu hluku z iných zdrojov počas prevádzky zdroja hluku - technické zariadenia mrazenia a chladenia predajne FRESH, Mudroňova 36, Košice, t. j. žalobcu o 9,5 dB. Nameraná prípustná hodnota ekvivalentnej hladiny A akustického traktu pre referenčný časový interval noc bola jednoznačne prekročená, z ktorého

dôvodu nebolo potrebné vo veci vykonávať ďalšie dokazovanie. Napokon námietky žalobcu ohľadne protokolu o meraní č. 5 275, ktoré sa týkali jeho obsahu a predovšetkým odbornosti zamestnancov, ktorí vykonávali meranie, ako aj prístrojov, ktorými bolo vykonávané meranie, boli vyhodnotené zo strany krajského súdu ako neopodstatnené a nedôvodné, pretože rozhodujúci je fakt, že orgán, ktorý vykonával meranie, mal platné Osvedčenie o akreditácii vydané príslušným orgánom a takisto prístroje, ktorými bolo vykonávané meranie mali platné Osvedčenie vydané príslušným orgánom. Z obsahu protokolu o meraní vyplýva aj to, že meranie bolo vykonané tak, ako je to upravené zák. č. 355/2007 Z. z. v spojení s vyhláškou č. 549/2007 Z. z.

10. Vzhľadom na rozsah prekročenej nameranej hladiny zvuku v nočných hodinách podľa krajského súdu bola s prihliadnutím na ust. § 57 ods. 51 zák. č. 355/2007 Z. z. uložená primeraná pokuta na dolnej hranici vo výške 700,- Eur, ktorej výšku napokon žalobca ani nenamietal.

11. Krajský súd vzhľadom na uvedené žalobu ako nedôvodnú zamietol.

II.

Kasačná sťažnosť žalobcu

12. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, nakoľko krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.), odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h/ S.s.p.) a nepresvedčivo odôvodnil svoje rozhodnutie. Navrhol, aby kasačný súd rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie, alternatívne sa domáhal zrušenia rozsudku krajského súdu a vrátenia veci na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

13. Žalobca v kasačnej sťažnosti namietal, že z rozsudku správneho súdu ani z protokolu žalovaného nie je zrejmé, ako sa žalovaný a správny súd vysporiadal s konkrétnymi námietkami uvedenými v bode 1 žaloby. Súd sa nevysporiadal s námietkou, či pracovníci žalovaného boli aj v skutočnosti oprávnení vykonať predmetné meranie, neuviedol, či použité meradlá boli aj v skutočnosti správne overené a taktiež, či je postačujúci na trestanie sťažovateľa len samotný protokol. Ďalej namietal, že správny súd sa vo svojom rozsudku vôbec nevysporiadal, či tvrdenia žalovaného v rozhodnutiach o oprávneniach na meranie hluku a tvrdeniach o povolených meradlách sú pravdivé, pričom sťažovateľ požadoval opakovane o preskúmanie týchto oprávnení ako aj preskúmanie správnosti overenia týchto meradiel. Súd neodôvodnil, prečo považuje len samotný protokol o meraní za relevantný dôkaz, keď vo svojom rozsudku neodôvodnil jeho právne opodstatnenie v správnom konaní. Podľa názoru sťažovateľa, súd len príliš formalisticky a odsúhlasením vyjadrenia žalovaného k žalobe odôvodnil žalobné námietky týkajúce sa nedostatočne zisteného stavu.

14. Taktiež žalobca nesúhlasil s rozhodnutím správneho súdu z dôvodu, že správny súd nesprávne právne posúdil námietky sťažovateľa uvedené v žalobných bodoch, najmä ústavné nekonformným spôsobom si vyložil pojem úradné meranie a postup pri dokazovaní správneho deliktu, ako aj ustanovení správneho poriadku. Poukázal na skutočnosť, že súd neskúmal zákonnosť postupu pri meraní a vyhodnocovanie výsledkov merania, ktorý považuje za kľúčový dôkaz pre napadnuté rozhodnutia. Súd sa vôbec nevysporiadal vo svojom rozsudku s namietanou skutočnosťou, že grafické znázornenie hladiny meraného hluku ani raz neprekračuje povolenú hranicu, okrem len nepoužiteľných časových úsekov.

15. Žalobca nesúhlasil s názorom súdu ohľadne vykonaného merania, bod 37 rozsudku. Uviedol, že pokiaľ sa súd odvoláva na zák. č. 355/2007 Z. z. a na vyhlášku č. 549/2007 Z. z., tak sťažovateľ poukazuje na § 6 ods. 2 citovanej vyhlášky. V tejto súvislosti uviedol, že osobitný predpis, na ktorý sa toto ustanovenie odvoláva je práve § 8 ods. 2 zák. č. 142/2000 Z. z. (platného v čase kontroly, podľa ktorého, podľa písm. b) určené meradlá sa používajú pri ochrane zdravia, bezpečnosti, majetku a životného prostredia. Žalobca je presvedčený o tom, že v danom prípade muselo ísť o úradné meranie,

nakolko ho vykonal úrad, údaje z merania použil na trestanie sťažovateľa. Taktiež nesúhlasil s názorom súdu, že išlo o kvalitatívne a kvantitatívne zisťovanie faktorov životného prostredia a pracovného prostredia..., nakolko toto odôvodnenie nepovažoval za zrozumiteľné.

16. Za závažné porušenie práv sťažovateľa na obhajobu a riadny proces považoval a považuje konanie žalovaného a súdu, keď sa sťažovateľ o dôkazoch dozvedá až z rozhodnutia samotného. Najmä mu nie je zrejmé, prečo sa o použití laserového zameriavača použitého pri meraní vzdialenosti až z rozhodnutia o uložení pokuty. Súd túto námietku vôbec neodôvodnil a ani neodôvodnil, prečo ju nepotreboval odôvodniť. Taktiež poukázal na to, že už v správnom konaní, ako aj v žalobe poukazoval, že pri meraní akustického tlaku neboli zohľadnené najväčšie prípustné dovolené chyby meracích prístrojov akustického tlaku. Súd sa s touto námietkou vôbec nevysporiadal.

I naďalej zotrval na presvedčení, že neuvedenie požadovaných a namietaných údajov o použitých meradlách, neurčenie dokladov preukázania zhody určených meradiel, je protokol a rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

17. Za nedostatočné žalobca považoval aj zdôvodnenie súdu v bode 40, a to z dôvodu, že súd neuviedol, s ktorou konkrétnou platnou legislatívou na ochranu zdravia malo byť meranie uskutočnené. Takisto aj odôvodnenie v bode 43 nepovažoval za presvedčivé a dostatočné, najmä ak správny súd riadne neodôvodnil, z akých relevantných dokladov alebo listín vychádzal, ak konštatoval, že žalovaný mal platné Osvedčenie o akreditácii vydané príslušným orgánom a takisto súd riadne neodôvodnil, z akých relevantných dokladov alebo listín vychádzal, ak konštatoval prístroje, ktorými bolo vykonané meranie, mali platné Osvedčenie, dokonca ani neuviedol, ktorým príslušným orgánom mali byť tieto listiny vydané. Nedostatočným odôvodnením súdu došlo podľa jeho názoru k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

18. Žalobca taktiež nesúhlasil s názorom správneho súdu formulovaný v bode 43 rozsudku. Poukázal na to, že vo vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania výslovne žiadal o ústne pojednávanie, keď poukazoval na skutočnosť, že povaha veci si vyžaduje riadne, objektívne a dostatočné objasnenie. Pod pojmom objasnenie chápe jednoznačné preukázanie zistených skutočností, aj za osobnej prítomnosti sťažovateľa. Súd sa vôbec nevysporiadal s judikatúrou súdov SR a judikatúrou štrasburského súdu na danú problematiku, čím uprel právo sťažovateľa na riadne a dostatočné odôvodnenie.

19. Žalobca namieta i časť odôvodnenia správneho súdu v bode 38 rozsudku, s ktorým nesúhlasil. Mal za to, že súd sa s jeho námietkami uvedenými v bode 3 žaloby vo vzťahu k samotnému protokolu o meraní vôbec nezaoberal, a len poukázal, že protokol o meraní, ktorý je súčasťou pripojených administratívnych spisov, obsahuje všetky údaje, pričom aj jeho odôvodnenie, že ani samotná metodika merania fyzikálnych faktorov vrátane hluku nešpecifikuje konkrétne typy meracích zariadení, nakolko je v rozpore s § 20 ods. 4 písm. e) zák. č. 142/2000 Z.z. o metrologii.

20. Žalobca tiež namieta, že sa správny súd vôbec nezaoberal a neskúmal námietku ohľadne žurnalizácie spisu. Mal za to, že nedostatočným, resp. žiadnym odôvodnením predmetnej žalobnej námietky bolo porušené jeho právo na riadne a dostatočné odôvodnenie rozhodnutia.

21. Podľa názoru žalobcu správny súd neskúmal, či žalovaný konal v súčinnosti so žalobcom, či napr. protokol o meraní bol vyhotovený v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahoval zákonom predpísané náležitosti, teda či aj následné rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súd neskúmal zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, vo vzťahu k podmienke zákonnosti postupu žalovaného predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia - vyhotoveniu protokolu o meraní a jeho následným nevykonaním ako dôkazu. Nevysporiadal sa a neodôvodnil, či v rámci správneho prieskumu skúmal alebo neskúmal aj procesné pochybenia žalovaného namietané v žalobe. Taktiež nepreskúmal zákonnosť postupu žalovaného, ktorý spočíva vo vyhotovení protokolu o meraní a jeho ďalšom nevykonaní a ani nepreskúmal v správnom konaní aj za prítomnosti sťažovateľa. Nevysporiadal sa s namietanou skutočnosťou, že pri vyhodnocovaní výsledkov merania neboli zohľadnené prípustné tolerancie. Odôvodnenie rozhodnutia

súdu považoval žalobca za príliš formalistické a nedostatočne odôvodnené a nesprávne právne posúdené. Žalobca trval na tom, že žalobou sa snažil preukázať, že žalovaný nedostatočne objasnil a v správnom konaní vôbec nepreukázal skutkový stav.

III.

Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti žalobcu

22. Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanej kasačnej sťažnosti žalobcu a jeho argumentácii uviedol, že v danom prípade nemohlo ísť o úradné meranie. Predpisy upravujúce pôsobnosť napadnutých orgánov verejného zdravotníctva zák. č. 355/2007 Z. z. a vyhláška č. 549/2007 Z. z. požiadavku úradného merania pri konaní o ochrane zdravia nedefinujú. Za ďalší dôvod považoval žalovaný skutočnosť, že toto meranie nebolo vykonané na základe autorizácie Úradu pre normalizáciu, metrológiu a skúšobníctvo SR, teda tak, ako to definuje zák. č. 142/2000 Z. z. Relevantným podkladom pre orgány verejného zdravotníctva pri výkone štátneho zdravotného dozoru v zmysle zák. č. 355/2007 Z. z. je výsledok kvalitatívneho a kvantitatívneho zisťovania faktorov životného prostredia alebo pracovného prostredia za účelom posúdenia možného vplyvu na zdravie vykonaného v súlade s predmetným zákonom. Túto skutočnosť však žalobca podľa žalovaného ignoruje. Žalovaný ďalej skonštatoval, že zák. č. 596/2002 Z. z., na ktorý poukazyval žalobca, stratil účinnosť v roku 2003, preto ho nemožno aplikovať na meranie hluku vykonané v roku 2016. Za nepravdivé a zavádzajúce tvrdenie označil žalovaný tvrdenie žalobcu, že hluk v grafickom znázornení hladiny meraného hluku v protokole ani raz neprekročil povolenú hranicu, okrem nepoužiteľných časových úsekov. Uviedol, že protokol z merania č. 5270 v bode 11.3 konštatuje prekročenie prípustnej hodnoty pre referenčný časový interval „noc“ $L_{eq,p,n}=45$ dB. Pri hodnotení hluku sa neporovnávajú hodnoty hladiny hluku znázornené v grafe, ale porovnáva sa ňou posudzovaná hodnota ekvivalentnej hladiny hluku vyčíslená na základe merania výpočtom v zmysle platnej legislatívy. Žalovaný v tejto súvislosti skonštatoval, že prekročenie uvedenej prípustnej hodnoty v priebehu celého merania je zrejmé aj zo všetkých grafov zobrazujúcich časový záznam z merania zvuku. Vo vzťahu k odstráneniu rušivých vplyvov žalovaný opätovne uviedol, že tieto vplyvy osoba, ktorá meranie vykonávala na základe zvukového vnemu počas merania identifikuje a označí a následne vyselektuje tak, aby neboli pri výpočte posudzovanej hodnoty ekvivalentnej hladiny hluku brané do úvahy.

23. Žalovaný vzhľadom na to, že žalobca neuviedol žiadne nové skutočnosti sa v plnom rozsahu pridržiaval svojich vyjadrení zo dňa 19.7.2017 a 29.9.2017.

24. Žalovaný nesúhlasil ani s námietkou žalobcu ohľadne nedostatočne odôvodneného rozhodnutia krajského súdu, nakoľko správny súd vo svojom rozsudku jasne opísal dôvody, prečo sa jedná o „kvalitatívne a kvantitatívne zisťovanie faktorov životného prostredia“, pričom sa súd zaoberal námietkami žalobcu. Skonštatoval, že je úplne zjavné, že keby si žalobca správne vyložil rozdiel medzi „kvalitatívnym a kvantitatívnym zisťovaním faktorov životného prostredia a pracovného prostredia“ a „úradným meraním“, došiel by sám k záveru, že jeho námietky sú pre podstatu veci a dokazovanie irelevantné. Z toho dôvodu sa žalobcovi vytvára ilúzia nedostatočného odôvodnenia rozsudku, nakoľko sa podľa neho krajský súd nezaoberal jeho námietkami spojenými s „úradným meraním“ dostatočne. Považoval za potrebné poukázať na skutočnosť, že nepochopenie odôvodnenia rozsudku správneho súdu ako i rozhodnutí správnych orgánov žalobcom nemôže byť na škodu žalovanému a už vôbec nie na škodu verejného zdravia obyvateľstva, ktoré takto hlukom, ktorý žalobca preukázateľne produkuje, dlhodobo ohrozuje.

25. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby kasačný súd v zmysle ust. § 461 S.s.p. kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ v spojení s § 438 ods. 2 S.s.p.)

preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podanej kasačnej sťažnosti žalobcu (§ 453 ods. 1 S.s.p.), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 S.s.p.) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná.

27. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/58/2017-98 zo dňa 31. mája 2018, ktorým krajský súd zamietol žalobu ako nedôvodnú.

28. Predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného č. OLP/1783/2016 zo 07. apríla 2016 (v znení opravy OLP/1783/2017 Bratislava 7.4.2017), ktorým žalovaný ako správny orgán druhého stupňa rozhodol o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu Regionálneho úradu verejného zdravotníctva, č. 2016/05739-03/HŽPaZ zo dňa 19.12.2016, ktorým uložil pokutu za správny delikt vo výške 700,- Eur pre porušenie povinnosti podľa ust. § 27 ods. 1 zák. č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, tak, že odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil.

29. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 177 a nasl. S.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

30. Správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, ak tento zákon neustanovuje inak. Správny súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia alebo na rozhodnutie vo veci (§ 119 S.s.p.).

31. Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 S.s.p.).

32. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa zásadne obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné najmä s ohľadom na prameň, z ktorého pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania, a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Zákonnosť postupu správny súd skúma na základe rovnakých kritérií ako zákonnosť rozhodnutí.

33. Správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverené právomoci a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe, či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu, ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi.

34. Kasačný súd mal v danej veci preukázané, že krajský súd v procese súdneho prieskumu

napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, keď napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, postupoval náležite v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v prvej a druhej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku.

V.

Právne posúdenie kasačným súdom

35. Najvyšší súd po vyhodnotení kasačných dôvodov žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchytil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

36. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

37. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivец musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

38. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I.ÚS 10/98“). (I.ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750, nález Ústavného súdu SR č. PL. ÚS 22/06). Judikatúra ústavného súdu tiež kladie dôraz, že v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy s uplatňovaním princípu právnej istoty v právom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem; medzi ústavné princípy vlastné právnomu štátu patrí aj zákaz svojvôle v činnosti štátnych orgánov, ako aj zásada primeranosti, resp. proporcionality (m. m. PL. ÚS 1/04).

39. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

40. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

41. Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. V právnej praxi preto môže v činnosti orgánov aplikujúcich právo dochádzať k situácii, že prameň práva, ktorý je vo formálnom súlade s ústavou nie je interpretovaný ústavne konformným spôsobom, pričom orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva a Európskej únie.

42. Z citovanej ústavnej úpravy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych

predpisov musia byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu.

43. Zákon č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, upravuje a z hľadiska riešenej problematiky sa člení do samostatných častí, ako sú organizácia a výkon verejného zdravotníctva, požiadavky na zdravé životné podmienky a zdravé pracovné podmienky, povinnosti fyzických osôb, fyzických osôb-podnikateľov a právnických osôb pri ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia, výkon štátneho zdravotného dozoru a v neposlednom rade aj sankcie za porušenie povinností na úseku ochrany, podpory a rozvoja verejného zdravia.

44. Podľa ust. § 6 ods. 1 písm. j) citovaného zákona, Regionálny úrad verejného zdravotníctva vykonáva štátny zdravotný dozor, vydáva pokyny a ukladá opatrenia na odstránenie nedostatkov zistených pri výkone štátneho zdravotného dozoru podľa § 54 a 55.

45. Podľa ust. § 54 ods. 1, 2 citovaného zákona, štátny zdravotný dozor je dozor nad dodržiavaním ustanovení tohto zákona, všeobecne záväzných právnych predpisov vydaných na jeho vykonanie a iných všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich ochranu verejného zdravia. Štátny zdravotný dozor podľa odseku 1 vykonávajú zamestnanci úradu verejného zdravotníctva, zamestnanci regionálnych úradov verejného zdravotníctva a v rozsahu pôsobnosti orgánov verejného zdravotníctva podľa § 3 ods. 1 písm. d) až g) zamestnanci alebo príslušníci týchto orgánov (ďalej len "osoba vykonávajúca štátny zdravotný dozor"), ktorí sa pri výkone štátneho zdravotného dozoru preukazujú služobným preukazom.

46. Podľa ust. § 57 ods. 19 citovaného zákona, správneho deliktu na úseku verejného zdravotníctva sa dopustí prevádzkovateľ zdrojov hluku, infrazvuku alebo vibrácií, ak poruší niektorú z povinností podľa § 27 ods. 1.

47. Podľa ust. § 27 ods. 1 citovaného zákona, fyzická osoba-podnikateľ a právnická osoba, ktoré používajú alebo prevádzkujú zdroje hluku, infrazvuku alebo vibrácií, správca pozemných komunikácií, 33a) prevádzkovateľ vodnej cesty, 33b) prevádzkovateľ dráhy, 33c) prevádzkovateľ letiska, 33d) a prevádzkovatelia ďalších objektov, ktorých prevádzkou vzniká hluk (ďalej len "prevádzkovateľ zdrojov hluku, infrazvuku alebo vibrácií"), sú povinní zabezpečiť, aby expozícia obyvateľov a ich prostredia bola čo najnižšia a neprekročila prípustné hodnoty pre deň, večer a noc ustanovené vykonávacím predpisom podľa § 62 písm. m).

48. Vykonávacím predpisom podľa ust. § 62 písm. m) citovaného zákona, je vyhláška Ministerstva zdravotníctva SR č. 549/2007 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prípustných hodnotách hluku, infrazvuku a vibrácií a o požiadavkách na objektivizáciu hluku, infrazvuku a vibrácií v životnom prostredí.

49. Orgány verejného zdravotníctva v konaní o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb postupujú podľa všeobecných predpisov o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 59 ods. 1).

50. Z citovanej právnej úpravy vyplýva, že zákonodarca zveril do právomoci regionálnym úradom verejného zdravotníctva ako orgánu štátnej správy, nielen vykonávať štátny zdravotný dozor, ale aj kompetenciu ukladať sankcie za porušenie povinností vyplývajúcich z uvedeného zákona.

51. Vo všeobecnosti kasačný súd poukazuje na to, že právna teória v rámci verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konanie rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, v

ďalšej špecifikácii ešte správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákon takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty, u iných správnych deliktov a disciplinárnych deliktov ešte aj okruh subjektov, ktoré sa deliktu môžu dopustiť (výstižne to určuje napr. zákon o priestupkoch). Iné správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správnym orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúce zaradenie medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvolané následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov, ako aj prísnosti postihu delikventa.

52. Napokon aj Odporúčanie výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách, ktoré bolo schválené Výborom ministrov z 13. februára 1991 na 452. zasadnutí zástupcov ministrov, odporúča vládam členských štátov, aby sa vo svojom práve aj praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto odporúčania. Pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti tohto odporúčania, je v ňom uvedené, že sa vzťahuje na správne akty, ktorými sa ukladá postih za správanie, ktoré je v rozpore s uplatniteľnými pravidlami, či už ide o pokuty alebo iné opatrenia trestnej povahy bez ohľadu na to, či majú peňažnú alebo inú povahu. Tieto druhy postihu sa považujú za správne sankcie. Podľa zásady č. 6 tohto odporúčania je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77)31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní.

53. Rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojej rozhodovacej činnosti ustálil, že trestnoprávne princípy sa analogicky aplikujú i v správnom trestaní, a že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) podlieha obdobnému režimu ako trestný postih za trestné činy (bližšie pozri napr. sp. zn. 3Sžn 68/2004, 3Sž 85/2007, 8Sžo 28/2007, 8Sžo 147/2008).

54. Zo súdneho spisu krajského súdu, ktorého súčasťou tvoril administratívny spis, mal kasačný súd za preukázané, že predmetom konania pred správnym súdom bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správnych orgánov o uložení sankcie - pokuty za správny delikt na úseku verejného zdravotníctva podľa ust. § 57 ods. 19 zákona č. 355/2007 Z. z. za porušenie povinnosti žalobcu uvedenej v § 27 ods. 1 zák. č. 355/2007 Z. z. (nezabezpečil, aby expozícia obyvateľov bytového domu na P. XX Q. O. hluku, produkovaného zdrojom hluku - technologickými zariadeniami mrazenia a chladenia predajne FRESH na Mudroňovej 33 v Košiciach neprekročila prípustné hodnoty).

55. Zo skutkových okolností, ktoré vyplývajú z administratívneho, ako i súdneho spisu bolo zrejmé, že u žalobcu bol vykonaný štátny zdravotný dozor, na základe ktorého bolo zistené, že zdroj hluku - technologické zariadenia mrazenia a chladenia predajne fungujú v 24 - hodinovom automatickom režime bez vypínania. Podkladom pre vydanie prvostupňového rozhodnutia o uložení sankcie bol protokol o meraní č. 5 270 v chránenom vonkajšom prostredí budov (byt na 1. poschodí bytového domu na P. XX Q. O. č. 5 270, vyhotovený dňa 16.09.2016, z ktorého záveru bolo zrejmé, že pre referenčný časový interval noc prípustná hodnota určujúcej veličiny ekvivalentnej hladiny zvuku (45 dB) bola v čase merania prekročená o 9,5 dB.

56. Kasačný súd sa v rámci kasačného konania v prvom rade zameril na posúdenie zásadnej kasačnej námietky žalobcu týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia zo strany krajského súdu.

57. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že v danom prípade bolo meranie hluku vykonávané v súlade so zákonom č. 355/2007 Z. z. ako osobitného zákona na ochranu zdravia, ktorý ustanovuje požiadavky na objektivizáciu skutočného stavu výskytu faktorov v prostredí, v danom

prípade hluku (kvalitatívne a kvantitatívne zisťovanie faktorov životného prostredia a pracovného prostredia). Z čoho vyvodil, že pre účely posudzovania orgánov verejného zdravotníctva sa nevyžaduje úradné meranie v zmysle zákona č. 142/2000 Z. z. Žalobca s uvedeným nesúhlasil a namietal, že krajský súd ústavne nekonformným spôsobom si vyložil pojem úradné meranie, pričom mal za to, že v danom prípade muselo ísť o úradné meranie, pritom poukázal na ust. § 6 ods. 2 vyhlášky č. 549/2007 Z. z. Kasačný súd sa v tejto súvislosti plne stotožnil s názorom krajského súdu, že v danej veci sa jednalo o meranie, ktoré bolo vykonané pre účely zák. č. 355/2007 Z. z. a nie podľa zák. č. 142/2000 Z. z. Úradné merania sú vybrané merania vykonávané ústavom, určenou organizáciou a autorizovanými osobami, pri ktorých sa používajú preukázateľne nadviazané meradlá. Tým však nie je dotknutá právomoc ostatných orgánov štátnej správy autorizovať fyzické alebo právnické osoby na vykonávanie iných ako úradných meraní podľa iných všeobecne záväzných právnych predpisov. Kvalitatívne a kvantitatívne zisťovanie faktorov životného prostredia a pracovného prostredia vykonávané pracoviskom Regionálneho úradu verejného zdravotníctva je vykonávané na základe akreditácie, ktorá je udelená štátnou mocou, ktorá naň de facto prenáša na subjekt splnomocnenie vykonávať uvedené merania na základe jej vlastnej moci. Treba zdôrazniť, že vykonávacím predpisom k zák. č. 355/2007 Z. z., pre účely ktorého sa meranie uskutočnilo, je práve vyhláška č. 549/2007 Z. z., ktorá v ust. § 6 ods. 2 vyhlášky síce odkazuje na zák. č. 142/2000 Z. z., avšak nie vo vzťahu k meraniu ako takému, ale vo vzťahu k meradlám. V tejto súvislosti treba konštatovať, že v danej veci tak, ako to vyplýva z protokolu o meraní č. 5 270, boli na meranie použité platné overené a kalibrované meracie prístroje (bod 8). Už prvostupňový správny orgán sa uvedenou námietkou vyčerpávajúco zaoberal, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že overovanie použitých prístrojov - meracích mikrofónov, zvukomerov a akustického prevádzkového etalónu sa zabezpečuje na akreditovanom metrologickom a kalibračnom pracovisku v intervaloch ustanovených vo vyhláške ÚNMS SR č. 210/2000 Z. z. Kalibrácia prístroja na meranie mikroklimatických podmienok sa zabezpečuje na akreditovanom metrologickom a kalibračnom pracovisku v intervaloch stanovených správcom meradla. Výstupom z týchto metrologických kontrol sú certifikáty o overení, resp. kalibrácii s tým, že presné dátumy platnosti overenia, resp. kalibrácie použitých meracích prístrojov sú uvedené v tab. č. 2 protokolu z merania hluku. Certifikáty sú uložené na oddelení fyzikálnych analýz Odboru chemických analýz správneho orgánu. Z obsahu spisu okrem spochybňovania správnosti údajov o meracích zariadeniach žalobca nerealizoval jeho procesné oprávnenie a nenahliadol do administratívneho spisu, aby sa s vyššie uvádzanými certifikátmi priamo oboznámil. Krajský súd uzavrel, že meranie bolo uskutočnené v súlade s platnou legislatívou na ochranu zdravia, s čím sa plne stotožňuje i kasačný súd. Vzhľadom na uvedené vyhodnotil kasačný súd argumentáciu žalobcu ako nedôvodnú a nespochybňujúcu záver krajského súdu o právnom posúdení.

58. Vo vzťahu k nesúhlasu žalobcu s názorom správneho súdu uvedenom v bode 43 rozsudku, najmä teda vo vzťahu k záveru krajského súdu o tom, že nie je potrebné v každom prípade nariadiť ústne pojednávanie, keď žalobca argumentoval tým, že vo vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania výslovne žiadal o ústne pojednávanie, poukazom na to, že povaha veci si vyžaduje riadne, objektívne a dostatočné objasnenie, kasačný súd konštatuje nasledovné. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, že správny súd sa uvedenou námietkou zaoberal a túto vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko žalobca v danom prípade k výzve o začatí správneho konania nežiadal, aby bolo vo veci nariadené ústne pojednávanie. Krajský súd považoval za objektívne preukázané porušenie povinnosti žalobcu na základe výsledkov z protokolu o meraní, z ktorého dôvodu nebolo potrebné vo veci vykonávať ďalšie dokazovanie. Kasačný súd sa s uvedeným názorom stotožnil. V tejto súvislosti však dáva žalobcovi do pozornosti, že nariadenie ústneho pojednávania správnymi orgánmi vo veciach správnych deliktov a iných správnych deliktov je len fakultatívne. V rámci tejto kategórie správnych deliktov sa zásada ústnosti neuplatňuje, a to spolu so zásadou verejnosti a bezprostrednosti. V zmysle správneho poriadku nariadenie ústneho pojednávania je ponechané na správnej úvahe správneho orgánu a jeho správna úvaha závisí od skutkových okolností v danej veci (R 41/2018).

59. Správny poriadok v ust. § 21 ods. 1 ukladá správnemu orgánu povinnosť nariadiť ústne pojednávanie, ak to ustanoví osobitný zákon alebo to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu. Ustanovenie § 21 ods. 1 správneho poriadku teda dáva správnemu orgánu možnosť zvážiť (ak osobitný zákon neustanovuje povinnosť nariadiť ústne pojednávanie), či k prejednaniu veci s

ohľadom na jej povahu je potrebné nariadiť ústne pojednávanie. V danej súvislosti kasačný súd upriamuje pozornosť žalobcu na to, že správne konanie je spravídla ovládané zásadou písomnosti a neverejnosti. Ústne pojednávanie sa preto vo všeobecnosti v správnom konaní na rozdiel od súdneho konania nevyžaduje. Cieľom ústneho pojednávania je predovšetkým zistiť skutočný stav veci, odstrániť rozpory medzi tvrdeniami viacerých účastníkov konania, prípadne vykonať ohliadku, resp. výsluch svedkov.

60. Zákon o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov ako osobitný predpis povinnosť nariadiť ústne pojednávanie v konaní o uložení pokuty za iný správny delikt neustanovuje. Pre úplnosť je však potrebné dodať, že povinnosťou správneho orgánu v konaní o administratívnom delikte a uložení sankcie pre nedostatok špeciálnej úpravy administratívneho trestania je postupovať „*analogiae legis*“ podľa ustanovení obsahujúcich trestnoprávnu úpravu, a teda poskytnúť subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívna zodpovednosť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v Trestnom zákone a Trestnom poriadku obvinenému z trestného činu. To však neznamená, že povinnosťou správneho orgánu v konaní o administratívnom trestaní je postupovať striktne podľa ustanovení Trestného poriadku a Trestného zákona, čo je povinnosťou len orgánov činných v trestnom konaní. To platí aj v danom prípade, pokiaľ správny poriadok upravuje ústne pojednávanie (§ 21), nie je dôvod na postup v zmysle „*analogiae legis*“ podľa ustanovení obsahujúcich trestnoprávnu úpravu. K uvedenému odvolací súd odkazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej neuskutočnenie ústneho pojednávania nespôsobuje ujmu požiadavkám čl. 6 ods. 1 Dohovoru vo vzťahu k ústnosti a verejnosti konania v prípadoch, keď skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitosťou (napr. Varella Assalino proti Portugalsku rozhodnutie z 25. apríla 2002, č. sťažnosti 64336/01). V danom prípade nepovažoval správny orgán za potrebné nariadiť ústne pojednávanie, nakoľko skutkový stav považoval za dostatočne zistený a zdokumentovaný, pričom porušenie povinnosti bolo objektívne preukázané, s čím sa stotožnil aj krajský súd a rovnako sa s tým stotožňuje aj kasačný súd.

61. Zákon o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v konaní o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb odkazuje na postup podľa všeobecných predpisov o správnom konaní. Kasačný súd poukazuje tiež na to, že vykonávanie dokazovania a hodnotenie dôkazov zákonodarca zveril do právomoci správneho orgánu (§ 34 ods. 4,5 správneho poriadku), ktorý určuje, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie. Je vecou úvahy správneho orgánu, akým spôsobom dôkaz vykoná. Aj pre vykonávanie dôkazov však platí zásada zákonnosti. V danom prípade poukazom na žalobcove námietky nebolo preukázané, že by bol podklad pre vydanie rozhodnutia protokol o meraní č. 5 270 ako dôkaz získaný nezákonným spôsobom. Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia správne skonštatoval, že samotný postup merania hluku bol vykonaný podľa kvalitného skúšobného postupu č. 88 A, ktorý bol akreditovaný SNAS (Rek. No. 125/S-61) a Odborných usmernení vyplývajúcich z Vestníka MZ SR zo 4.2.2011. Protokol o meraní č. 5 270 má všetky náležitosti, ktoré vyžaduje zákon a takisto meranie hladiny hluku bolo vykonávané tak, ako je to upraveného vo vyhláske č. 549/2007 Z.z. Správny orgán na základe vykonaného dokazovania a vyhodnotením zadovážených a vykonaných dôkazov dospel k záveru, že prípustná hodnota ekvivalentnej hladiny A zvuku $L_{eq,p,n}$ pre referenčný časový interval noc, kategóriu územia II. A hluk z iných zdrojov počas prevádzky zdroja hluku - technologické zariadenie mrazenia a chladenia predajne FRESH, Mudroňova 631/33 Košice - bola prekročená o + 9,5 dB. Skutkový stav bol správnymi orgánmi zistený dostatočne, aby založil právny záver pre rozhodnutie. Námietka žalobcu, že krajský súd neskúmal zákonnosť pri postupe pri meraní, tak nie je dôvodná.

62. Kasačný súd taktiež nemohol prisvedčiť argumentácii žalobcu, ktorou namietal nedostatočné, resp. nepresvedčivé odôvodnenie napadnutého rozsudku. V danej súvislosti kasačný súd upriamuje pozornosť na to, že problematike týkajúcej sa povinnosti náležite zdôvodniť rozhodnutie venoval značnú pozornosť vo svojej judikatúre aj Ústavný súd SR (napr. v nálezoch sp. zn. I. ÚS 243/07, I. ÚS 114/08, III. ÚS 36/2010), ktorý vo svojej rozsiahlej judikatúre konštatuje, že procesným právom účastníka je právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplývajúca z ustanovenia § 139 ods. 2 S.s.p. znamená právo účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia. Jeho porušením sa účastníkovi odníma možnosť náležite skutkovo a aj právne

argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce využiť možnosť opravného prostriedku. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie. Uvedenou problematikou sa už viackrát zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj len „ESLP“) - napr. v rozhodnutí Kraska c. Švajčiarsko zo dňa 29.04.1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30, v ktorom konštatoval, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie. Rovnako ESLP pripomína, že rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku zo dňa 21.01.1999). Judikatúra ESLP a ani Ústavného súdu SR pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Teda súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, respektíve minimálnych garancií procesnej povahy je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť zrejmé, že sa súd dostatočne a riadne vecou zaoberal a súčasne sa vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec.

63. Vychádzajúc z vyššie uvedeného kasačný súd po vykonaní prieskumu rozsudku krajského súdu napadnutého kasačnou sťažnosťou dospel k záveru, že krajský súd v danej veci v procese súdneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu náležite postupoval v súlade s procesnými pravidlami zákonodarcom nastolenými v druhej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku a v odôvodnení rozsudku, sa krajský súd náležite vysporiadal s podstatnými námietkami žalobcu uvedenými v jeho žalobe, kde ich jasným spôsobom vyhodnotil a následne uviedol, na základe akej právnej úvahy, podloženej ustanoveniami právnych predpisov, dospel k záveru o zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného.

64. Kasačný súd má za to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu nielenže spĺňa zákonné podmienky ustanovené v § 139 ods. 2 S.s.p., ale súčasne spĺňa aj kritériá nastolené judikatúrou vyššie uvedenou, z ktorých dôvodov v jeho podstatnej časti je súladné s právami zakotvenými v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Skutočnosť, že rozhodnutia, či už žalovaného alebo krajského súdu, nie sú odôvodnené podľa predstáv žalobcu, nemožno považovať za porušenie jeho práva na spravodlivý proces, ak sú založené na správnych logických a odborných úsudkoch a argumentoch a sú vydané v súlade so zákonom, čo v prejednávanom prípade splnené bolo.

65. Tým, že sa krajský súd nezaoberal vyslovene všetkými žalobnými námietkami v zmysle vyššie uvedenom nemožno považovať za porušenie žalobcovho práva na spravodlivé súdne konanie. Žalobcom namietaná nedostatočná žurnalizácia spisu správneho orgánu, resp. uvedenie laserového zameriavača v samotnom protokole o meraní ako doplnkovej informácie nie sú natoľko zásadné, aby sa nimi správny súd musel výslovne v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať. Je však zrejmé, že správny súd sa otázkou zákonnosti vykonaného dokazovania v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal. Pre úplnosť kasačný súd dodáva, že nevzhliadol nedostatky v súvislosti so žurnalizáciou administratívneho spisu správneho orgánu. Pre posúdenie zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu je nevyhnutné, aby vo veci konajúci súd vychádzal jednak zo žaloby žalobcu, ako aj z administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu. Pod pojmom "spisy žalovaného správneho orgánu" sa vo všeobecnosti rozumie úplný, žurnalizovaný a originálny spisový materiál správneho orgánu vrátane originálu dokladov o doručení rozhodnutí (prvá veta judikátu zverejneného pod č. 66 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR č. 4 -5/1998, ktorý vychádza z rozsudku NS SR zo dňa 17. 10. 1997, sp. zn. 4 Sž 40/97 a ktorý je aktuálny aj v súčasnosti), aby nevznikli pochybnosti o postupnosti jednotlivých procesných úkonov a o úplnosti spisu, ktorý je povinný súdu predložiť žalovaný, ktorý vo veci rozhodoval ako odvolací orgán. Vo všeobecnosti sa teda spisom rozumie súbor všetkých písomností zhromaždených správnym orgánom a vzťahujúcich sa k tej istej veci. Ide najmä o podania, vyjadrenia účastníkov konania, zápisnice z ústneho pojednávania, rozhodnutia, doklady o doručení písomností a podobne. Písomnosti sa do spisu zakladajú v takom poradí, v akom za sebou časovo nasledujú a takto (v tomto slede) sa i žurnalizujú. Vychádzajúc z uvedeného kasačný súd nemal pochybnosti o správnosti

postupnosti jednotlivých procesných úkonov a o úplnosti spisu žalovaného správneho orgánu.

66. Z dôvodov uvedených vyššie kasačný súd vyhodnotil námietky žalobcu, ktorými namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu za nedôvodné. Najvyšší súd sa v zásade stotožnil s konštatáciou správneho súdu, že správne orgány v oboch stupňoch rozhodli vo veci na základe skutkového stavu, postačujúceho na vydanie ich rozhodnutia, z takto zisteného skutkového stavu vyvodili správne skutkové a právne závery, ako aj, že svoju právnu úvahu, na základe ktorej ustálili svoj právny záver, v dostatočnom rozsahu odôvodnili v odôvodneniach rozhodnutí, napadnutých žalobou.

67. Záverom kasačný súd uvádza, že z obsahu kasačnej sťažnosti nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že by sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

68. Vzhľadom na vyššie uvedené kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

69. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že žalobcovi (sťažovateľovi), ktorý v tomto konaní nemal úspech, nárok na ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. a podľa § 167 ods. 1 S.s.p.) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 S.s.p. a podľa § 168 S.s.p.).

70. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.